

přístup, který mel na rozvoj logiky významný vliv: Brouwerův *intuicionismus*. Brouwer klade důraz na to, že matematika je především mentální aktivita a logiku pokládá za část matematiky (tedy zcela obrácení než Frege). Nejzávažnějším důsledkem intuicionistického pojetí logiky

! i je odmítnutí *zákonu vyloučení třetího*, do té doby pokládaného za jeden z pilířů logiky: Brouwer klade rovnítko mezi pravdivostí a konstruktivní dokazatelností (nepřijímá tedy důkazy sporem), a tak, protože je mnoho výroků, které neumíme ani dokázat, ani vyvrátit, nutně dospívá k závěru, že některé výroky nejsou ani pravdivé, ani nepravdivé. Zcela zásadní význam jak pro rozvoj formální logiky, tak pro tříbení vztahu mezi logikou a filosofií, mely práce Alfreda Tarského, především jeho pojetí pravdy a logického vyplývání. Tarski publikoval v roce 1936 článek *O pojmu logického vyplývání* [*Ober den Begriff der logischen Folgerung*], ve kterém se kriticky zamýšlí nad současnou logikou.

Axiomatický přístup k vyplývání, tedy přístup Frege a Hilberta, je podle Tarského nedokonalý: jednak jsou případy vyplývání, které tento přístup nedokáže zachytit (třeba to, že výrok *Každé přirozené číslo má vlastnost E* vyplývá z nekonečné množiny výroků *1 má vlastnost E, 2 má vlastnost E, ...*); axiomatická metoda navíc nedokáže vyplývání *vysvětlit*. Tarski navrhuje pojmout vyplývání zcela novým způsobem: výrok *V* podle něj vyplývá z výroků $V_1, \dots, V_n$ právě i když je každý model výroků $V_1, \dots, V_n$ i modelem výroku *V*; přičemž *modelem* rozumí přiřazení objektů jakožto významů některým výrazům. Tak máme-li výroky *A je j/ otcem B, B je otcem C a A je dldem C* (kde X, B a C jsou nějaká jména), pak říci, že poslední z nich vyplývá z prvních dvou, znamená, že každá tři individua, která